

[Pia Kjærsgaard]

ikke enig med finansministeren i hans betragtninger. At tænke sig, at borgerne i dette land fortsat skal brandskattes, fordi vi har en regering, der ikke følger ord op med handling. Tænk engang på indkomstskatten, på formueskatten, på ejendomsskatten, på momsens, på punktafgifter, renteaftgiften og alle de løse gebyrer og afgifter, der går i statens kasse.

Men lad mig påpege de ting i statsministerens åbningstale, som Fremskridtspartiet kan være enig med regeringen i. Ikke mindst fordi det er sager, vi har foreslået i over 15 år efterhånden. Det er f.eks., at ledigheden er for høj, og Fremskridtspartiet beklager, at regeringens politik vil få arbejdsløsheden til at stige yderligere. Fremskridtspartiet er også enig med regeringen i, at udlandsgælden er for stor, og vi beklager, at den førte politik uden om Fremskridtspartiet har øget denne gæld til nye rekordhøjder. Vi beklager også det rekordhøje betalingsbalanceunderskud, og vi er helt enig med regeringen i, at den private sektor er for lille.

Vi mener også, at der er for mange, der er afhængige af de offentlige kasser, og vi forstår ikke, hvorfor regeringen ikke har lyttet til Fremskridtspartiets advarsler om den offentlige sektors størrelse.

Fremskridtspartiet ønsker mindre bureaukrati og mere magt til den enkelte. Vi er til gengæld ikke enige med regeringen i, at skattelettelser først kan komme på tale en gang ud i fremtiden. Fremskridtspartiet ønsker skattelettelser for 1989. Alt andet er en uartighed over for befolkningen, der nu i mange år har levet med tomme løfter fra regeringen.

Regeringen nyeste malkeko hedder brugerbetaling. Betaling for ydelser, der allerede er betalt én gang før – mindst. Ingen lettelser i skatterne, men en ren ekstraskat, fordi der mangler interesse for at gå imod en effektiv nedskæring i det offentlige forbrug. I stedet hæver regeringen udgiftsniveauet fra 1988 til 1989 med 11 mia. kr., og derefter forsøger man at finde budgetforbedringer for det samme beløb, men vi har endnu til gode at få oplyst, præcis hvordan regeringen vil gøre det.

Statsministeren nævnte i sin tale, at der ikke bliver plads til nævneværdige stigninger i de offentligt ansattes lønninger. Nævneværdige stigninger? Jamen hvad vil det sige, må vi så spørge statsministeren. Er det 1 pct? Er det 2 pct? Er

det 3 pct? Eller hvor meget vil finansministeren denne gang tilbyde de offentligt ansatte? Kan vi få et fingerpeg om, hvad nævneværdige stigninger er eller ikke er?

Samtidig siger statsministeren, at det er nødvendigt at sige råt for usødet, at der ikke er basis for, at befolkningsgrupperne skaffer sig højere nominel indkomst eller højere realløn igennem adskillige år, og det er et citat fra statsministeren selv. Her ser det ud til, at pengekassen er smækket i, altså på et område, hvor andre skal forhandle, mens det offentliges forhandlere kan se frem til beskedne lønfremgange.

Hvad er det dog for noget mismask at byde det arbejdende folk? Hvad er det dog for en fortsat forherligelse af offentligt ansatte? Ikke blot forøges antallet med 10.000 til næste år, men regeringen er også åben for lønforbedringer i den offentlige sektor, det er ganske utroligt.

Regeringen lægger ligeledes helt klart op til en ny tvungen opsparring. Denne gang kalder man det så pensionsordning, men uanset hvad navn man giver det, er det et nyt tvungent opsparringselement.

Statsministeren sagde også i sin tale, at ca. to tredjedele af lønmodtagerne i dag ikke har pensionsordninger hverken individuelt eller i forbindelse med deres ansættelse. Og hvad så? Hvis befolkningen er tilfreds med folkepensionen, hvad Fremskridtspartiet ikke er, må de leve for den, og hvis de ønsker en pensionsordning, så kan de lave det. Enhver borger i dette land kan selv finde ud af at bruge sine surt tjente penge, hvis de da ikke er tjent sort, som man selv vil. Hvad i alverden skal staten blande sig i pensionsordninger for, hvis det ikke lige er, fordi man vil lave en ny tvangsopsparring?

Den seneste tvungne opsparring kommer efter planen til udbetaling i rater – første gang i 1990. Kan man fra regeringens side love – hvis man da stadig danner regering til den tid – at de tvangsopsparrede midler uden rente udbetales til tiden til tvangsopsparerne? Har regeringen allerede nu taget højde for disse penges udbetaling og dermed forbrugsmulighed i samfundet, og kan det tænkes, at man også støvsuger eller binder pengene til statskassen? Vi har den tåbelige realrenteafgift i frisk erindring og sender en uvenlig tanke til de partier, der på uærlig vis snød befolkningen, så vandet drev, for dens egne penge.